

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Convocatio Procerum ad Alexandri Principis Monumentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

cumque cordis, non vacor dis, hoc transeundo elici-
git gemitus?

*Quam cito cum sanctorum verum datur orbis in Orbe:
In vita ad mortem quam cito vita fugat.*

At ecce dum rei huius mentem subit cogitatio,
dumque mori animus indulgens. Patriæ Parenti
syrma funereum, & lugubrem parat lessum, vocem
audio auribus meis sese infinuante. Quamnam
vox ista? Vox dicentis, *Clama. Et dixi Quid clama-
bo?* Atque, hoc clama:

*Omnis caro fenum,
Omnis gloria eius flos agri.
Exsiccatum est fenum,
Et cecidit flos.*

Agnosco vocem tuam, ô Princeps! Vox pij genij
tui est, ô *Alexander!* Vox pia morientis, vox post-
huma mortui est. Sic agnovisti in vita, sic famili-
res allocutus es in morte. Erat hæc vox tua in ex-
tremitate ætutudinis, quæ vox expirantis oloris.
Hos miscebas sermones cum illustri Heroïna
Marchionissa de Bergue, dum cum morbo gravissi-
mè Te constabantem officiosè inviseret. His eam
excitulas ad despicendam tecum umbram Occi-
dentes sæculi dum adpiceres appropinquante
lucem Orientis æterni. Nonne his adhuc alloque-
ris modò Mortales? Alloqueris. Sed clariori nunc
agnitione, ideoq; & sublimiori voce. Atque vitinam
sermones hi tui non cursum & inane verberent,
aures ve pulsent. Vitinam in imis Mortalium
præcordijs exarentur, stylo ferreo haud vnguem
expungendi. Vitinam vel celte sculptantur in silice, &
pronice in Aulis Optimatum marmore: vt hos
relegens oculos corporis, mentis nunciis, frequen-
ter hoc cordi referat & imprimat auncium. Vis vi-
terius dicam! Dignus est sermo ille, qui inscribat
Tiaris Pontificum, Thronis Regum, Diadematis
bus Principum, Clypeis, Heroum, Peristromatis
Procum, Purpura Magnatum, Stemmatis Nobi-
lilium. Sic fiet, vt non nimum ionitantur, Fœno
yernanti. Germioi emarcido, Flori deciduo. Quid
potent a quid gloria? quid stemmata? quid purpu-
ra? quid sæculi spes, res que omnes? Fios germinans,
fios decidens, flos sine flore. Vique ad sepulchrum
hæc omnia; vterius nihil. Qui his confidunt, audi-
ant & hanc vocem:

*Esse fuisse, fore, tria florida sunt, sine flore:
Nam simul omne perit, quod fuit, est, & erit.
Quod fuit, est, & erit, perit articulo brevis hora:
Ergo quid prodest ijs. Fuisse, Forei*

Vterius interrogo: Quid iple Homo? De humo
quasi flos egreditur, in ætatis oriente. Et conteritur,
perculsus ætutudinis uredine. Et fugit velut um-
bra, in mortis occidentes iam ipsi deficiente Sole
Exsiccatum tunc iacet fenum, falce inevitabili de-
cisum, flosisque decor & gloria emarcescit. Quam
meritò igitur id è tumulto inclamas, ô Princeps:
Expertus iam id agnoscis, præcipite demessus fal-
ce. Vt verò idem alij agnoscant, vocem eleuas sono-
sam: vocem quæ vellit autem, his qui gloriæ au-

rana captant, aut his qui decore auri capri obdo-
miserunt Ego, vt pio huic voto tuo collaborarem, ad-
vocare gelio cuiuslibet fortis mortales, vt sepul-
chrum tuum inuisant, lucus communis non extor-
tes: & Monumentum illud vocis tue posthumæ
auribus & animis excipiar.

CONVOCATIO PROCERVM

AD ALEXANDRI

PRINCIPIS MONUMENTVM.

Accedite, ô Principes, ô Provinciarum Proce-
res, ad *Alexandri* Principis sepulchrum. Huc
cicubum descendite. Locus humilis est, Coronas &
Diadematis, vt introcatis, submittite. Locus solidus
est & angustus, splendencem purpuram, angustum
que paludamentum ad ianuum deponite. Ingressi,
omnia circumlustrate, & in sepulchri frontispicio
hanc Epigraphen legite, telegite.

*Hic in imo iacet immò sedet,
Epulito & Cathedra humilis,
De sublimibus Principes errandis,
Collega honoris, Princeps Magnanimus.*

Ipsam audite.

Nostis Principatum eius & animum; nostis ma-
gnitudinem animo eius, & Itemmatibus adnatam,
Nobilissimum Holo est, ex *Arembergica* & *Croyaca*
stirpe, è sceptris enata, ducis originem. Stipre-
inde *Egmondana* per conubium inlelus, magni-
tudinem itabiliuit, & adauxit. Si gloriari potest *Ri-
uus* de limpido suo fonte, Ramus è proceri *Ardo-
re* Arbor de profunda Radice, Palmis de fœcunda
Vite. Radius de Sole progignatore: Poterit & ipse de
prika Avorum gloria & virtute, non solum Belgio,
sed & toti notissima Europa.

Perillustri et Pater fuit *Carolus Comes ab A-
remberghe*. Heros legationibus apud Gallia & Bri-
tannia Reges pro Rege Catholico prælate fun-
ctus, qui & audiit, *Faci Anglicana specialis Legatus*.
Sed quam bene ab *Aremberghe* dictus? Latino ser-
mone dicere, *Ab aquilaram monte*. In excelsis
posuit nidum: *Sicut aquila provocans ad volandum Deus,
pulos suos. Et super eos volitans expandit alas, assump-
sit in humeris, Dux illi fuit.* Ad suolium vt reus
& honoris verticem, ier liberum liberis suis strauit.
Pennas dedit, præ volavit, præ volando adiuvit.
Hunc verò *Alexandrum* prænobilem Alitem sus-
citavit ex *Anna de Croy*, *Philippi Ducis Arctotani*
filia, quam Deus prole multa fecundam, felicem-
que fecit.

Hi fuere carnis Parentes, à quibus vitæ & nobi-
litas lucem in primo hausit ortu. Est & altera na-
tuitas in baptismatis regeneratione; huic mox suc-
cedanea. In illa Pareus ei Lusticus fuit, Magnus
Alexander Dux Parmensis. Ab illo Nomen, splen-
doremq; cum nomine mutuauit. Magnum voco,
quæ n Belgium, Roma, Orbis sup. xix. Statua ænea
ei a Senatu Romano in Capitolio decreta, magni-
tudinem eius indicat hoc elogio: *Quod Alexander
Farnesius, Parma & Placentia Dux, Magna in Impe-
rio res pro repub. Christiana præclare gesserit, Romæ
nig*

MANENTI!

nique nominis gloriam auereri S. P. Q. R. Honoris ergo. Maiorem motu iaculis multo intermissum, recitandum censuit statumque. Cuius opusculo, in Capitulo Virtutis, iura, in illum voluntatis testimonium ex S. C. P. Belgium quoque eius Virtuti & Magnitudini testimonium adfluxit, epitaphio in Templo Vedastani Orazo Atebati (ubi eius viscera condita sunt, corpore Paimam delato) sic inscripto: *Alexandro Ferrisio Caroli V. ex filia Nepoti, Parma & Placentia Duci, Belgii Praefecto Reg. Haereticorum, Schismaticorum, Perduellium Victori, Oppressorum Liberatori, Magnarum Urbium sine sanguine Dominatori, Parisiorum, Neustriarum, Vindici, Pacis, Bellique artibus illustrissimo Principi, R. D. Ioannes Saracenus, Domi sui vna defuncto L. M. mortuus postuit.*

Nomen ergo dedit Alexander Alexandro, non sine apparatu & splendore: Virtutem non potuit Deus dedit. Illius iam a teneris annis indicia visere licuit non obscuro. Cum vero in eo adolefceret cum aetate vobiscum, Patre Carolo vita functo. Patis loco fuit alicet Carolus Dux Croycus & Archesobanus, Avunculus. Nepotis ipse inelarecente indole delectatus, ex Nepote filium fecit, adlegit, adoptavit. Exinde cum sibi et binis iam Nuptijs proles deesset, haeridem scriptis Principatus Cimacensis, Comitatus Bellemontensis, Terrae Avscuentis aliorumque opulentorum dominiorum.

In his omnibus, o Principes, posset vobiscum Alexander Principes gloriosi, haeroum sanguine cretus, tot Titulorum, Terrarumque haeres. At laboris saeculi gloriam modo parulpendit, agnoscentes quomodo omnia illa quasi Flos agris. Eheu! *Exspectatum est fructum, & cecidit flos.* Non ergo vos alloqui parat, et generis splendore, de praeca sanguinis nobilitate, de opulenta hereditate. Sed de illa, quam iam tenet, quae & breui vos manet incertulenta forte. Audite ergo, quid de se eloquatur et pulvere: quid de vobis, De se quidem, eandem exprimit vocem, quam olim Princeps Sapiens, inter Orientales Magnus:

Isr. 40.

Iob. 19.

*In caele meo tenebras postuit,
Spoliauit me gloria mea,
Abtulit Coronam de capite meo,
Et quasi exulsa arbori spem meam.*

Quis Te spoliatum o Princeps! Quis ad tenebras deducit? Quis gloriam & coronam invidit? Quis fructum sibi citi germinantem avellens floris decorem excussit? Ea flere nobis aperit. At intelligo. Mors vique depopulatrix, nulli parcens, secpria sed lignoibus, purpuramque rustico sago commilcens, o sed hic in gyro tabernaculum tuum, suo stupata latellio, & trophaea de Te tulit. Mors aemula splendoris tui, per caliginosum callem Te deduxit, & splendore Autei Vellens gloria spoliat. Illa florentis huius avi spem omnem tulit a Te, ab arbore & radice adeo illustri avellens Te a qua radice: Ad inelya Arembergica, Croycaca, Regimunda Prolapia cui insitus efflorescas gloriose, Deus Nobilitatis Belgicae. Merito igitur multorum plan-

cus inauditur, singulibus intercisus, lachrymis circumfusis. Et ecce Tumulum tuum, me advoante, circumstant Principes, luctus huius participes, quia & gloriae mox periturae confortes. Lugere, lugere Principes Alexandrum, in tenebris delatentem, gloria spoliatum, coronam capitis nudatum. Lugere germen evulsum, florem decilum spem ipsius cum ipso in pulvere iacentem, & prostratam. Lugere? Luctum sed temperet, lachrymasque teget, spes futuri saeculi immortalitate plena. Non iacet, non potenter illa in pulvere, non emoriur cum cadauere. Cum Sapiente loquar: *Aestimata est*

Sap. 1.

afflictio exitus illius: Sed ab itinere iusto abiit in exterminium: Et quod a nobis est iter exterminii, ipsi pacu est ingressus. Haec est spes, solatium matoris: de qua iterum eruditus Princeps Orientalis sub aenigmatate sic pronunciauit: *Lignum habet spem: Si praesidium fuerit, rursum virescit, & rami eius pullulant. Ad odorem aqua germinabit, & comam faciet, quasi cum primum plantatum fuerat.* Avulsus igitur est a stirpe sua, praenobilis & floridus hic Ramus: e stemmatis nolla humo est exportatus. An haec leges doloris? Sed in vbetiori solo & caelo plantabitur, ut germinans germinet laetius, florens floreat feliciter ad odorem irrogantis aquae. Haec est leges laetitiae, & consolationis. Spem ergo saeculi, si mors ei invidit, spem Aemulitatis Deus previdit. Luctum igitur temperate, o Proceres! tristitia nubilum dispellete, spe hac affulgente. Interim, audite & vocem eius alteram ad vos, de vobis, qua cordi recondatis. Eadem est illa, quam olim expressit Principum omnium eruditor, & Principum in sapientia Princeps:

Iob. 14.

*Ego dixi Dii estis,
Et filij excelsi omnes.*

Psal. 82.

*Vos autem sicut homines moriemini.
Sicut unus de Principibus cadetis.*

Dij vique estis, Divini Numinis imaginem referentes in terris Illius vices geritis, ductando populos, dictando leges, plectendo reos tuendo insolentes. Filij excelsi vos omnes, celsitudinis divinae participes, gloriae vaeitae praeceteris eminentes. Hi sunt Tituli, quos lubentes agnoscitis, & pruriente excipietis aure, auram captantes. At abist, ut divini huius honoris potestatisque consortium mentem vobis tumidam faciat, quam humilare debet:

Sap. 6.

Indictum durissimum fiet hu, qui praesens: Potentes potentey tormenta patientur. Si ergo aurem, mentesque hoc inlier, Mementote vos filios hominum esse. Sicut homines moriemini, sicut unusquisque e pronuncia plebe, communi fato estis obnoxij. Et ecce, sicut hic vnus de Principibus febris aestu perculsus cecidit, sic cadetis. Sufficit lapillus rangens pedes lu: eos, ut itatuum auream in favillam aestivae arcae redigar. Sufficit ventus vrens, ut Hederae Jonae tronodola & vmbrela exarefacat. Sufficit vermiculus rodens, ut Cedros Libani excessos sternat.

Luc. 13.

Immo continud Scuris ad radicem posita est. Continuo inelatat vigila, Succidite arborum, excutite folia, dispergitur fructus: proceritas eius caelum licet

Dan. 4.

Conti.

contingat. Planè necesse est arbor cadat, quam liber-
 rialis, hac in re non in expertus, nec ineruditus. Castra
 pabilis, vel soblitis: ar videndum quò casura, an
 ad Austrium, an ad Aquilonem. Ab isto ad illum,
 Eccl. 2. sine bellis illustrium non fuit degener filius. Illu-
 stris fuit gloria Parentis eius Caroli, dum militari
 ad Austrium, sine ad Aquilonem, ubi: *umque cecide-
 rit, illic eris.* Multum interitum interit Austri-
 & Aquilonem, inter pacem & gloriam, inter æ-
 teritatem & æternitatem. Ante vitæ occasum
 providendum. O sublimes arbores, fulmini & ven-
 to expositæ, in cello solo plantatæ, à securi parum
 tutæ, quò casuræ estis; Providete, & à Sapiente con-
 filium hoc accipite: *Quasi theobanthus expandite
 ramos gratia & honoris, fructificate odorem suavitatis,
 producite flores & fructus honestatis & virtutis.*
 Plebem sub umbra & frondibus vestris nidulan-
 tem in tranquillitate protegete, & pacite. Sic in oc-
 casu fors erit vestra in Austro gloriæ, & insitio in
 Arbore vitæ, ut frondes floresq; lætiores æternum
 germinetis. Illic à vento flante eritis liberi, à verme
 rodente exempti, à Securi nunc minante securi.

Hoc vobis optat vestri Collega honoris, & tumulo
 vos erudiens, mortis vos admonens. Visitate in tumulo
 isto speciem vestram. En speculum, illud in-
 spicite, & vos in illo. Nolite celeri gressu transire,
 hic inspicite quales sitis, quales futuri estis. Bene-
 dicite principatum incertitudinem & gloriæ ve-
 stræ velocitatem. Hanc cum vix plene apprehen-
 deritis, fugite. Pennas sibi facit, ut celerius pertan-
 feat, & insequentes se illudat. Liceat verò exire,
 dum dum vos alloquor Annum quo mortalis hac
 gloria ab Alexandro Principe fugit, Ipso Tumulo
 ingrediente, hoc versu signate:

*Gloria, flos Caroli, perniciosa Lat a LI,
 ac quæ sine C s' vertit, se Moriente perit.*

CONVOCATIO MILITVM,
 ET MILITIE DVCVM
 AD INCLYTI HEROIS
 SEPULCHRUM.

Accedite & vos, ô lectissimi Milites, bellige-
 rantium Tribuni, exercituum Duces. Silcant
 cialica, nisi lugubre aliquid valeant insonare. Pul-
 lato vestite tympana optimeato Labarum sub-
 mittite, vexillaque & signa mylti per puluerem tra-
 hite. Locus quietis est: oportet ingredi sine tumultu.
 Locus pacis est. Clypeos & arma. Loriceam &
 Galeam ad ianuam oportet appendere. Introeuntes
 singularitate, inuenietis hanc inscriptionem,
 quam decet vos attendere.

*Hic inacet Dux exercitus,
 Bellicâ fortitudine Clarus,
 A Vermibus in Hypogeo obsessus.
 Vixtas manus tradidit inuictus. Plangite.*

Taceat licet in puluere, alloqui tamen vos optat
 commilitones suos, de militari quam ambitus glo-

*Valeat Venus, atque voluptas:
 Castra pero.*

Coniuge enim dilectissimâ, charissimisque libe-
 ris in Gynæceo relictis, cum copijs in Batauræ par-
 tes pertransiit, ad Insulam quam pilosam & villo-
 sam, sine Velautam indigetant. Illic pro Deo & Re-
 gis obsequio, pro artis & focus vitæ fidei dimica-
 turus processerat, proptio eam cratore obligare
 paratus. Sed varijs tandem belli incommodis affe-
 ctus, a sebi ardentissima correptus, in oppidum
 Deurecomium ab Itala transiens, morte felici oc-
 cubit. Quid igitur nunc ille? Numquid possit in
 armis & clypeis gloriari, victoriasq; ac trophæa de
 holte reportata recensere? Possit equidem; sed hac
 modò parui pendit, agnosicens quomodo omnis in-
 sta militaris gloria quasi flos agris. Heu! *Exsiccatum
 est fœnum, & cecidit flos.* Hoc quoque vobis, ô mili-
 tæ Tribuni & exercituum Ducatores inclyti ag-
 nitum cupit, quod agnoscit ipse. Palam annunciat
 modò imbecillitatem suam vestramque: quod post
 bellica trophæa oblidere à verbibus oporteat, vin-
 ctæque manus illis tradere. Nihil clypei, nihil gale-
 læ, nihil loriceæ prodesse valent, hanc in arenam
 descendenti, hoc in puluere decerant. *Custodiebat
 atrium & tabernaculum suum fortis hic armatus,
 sed Mari venit fortior illo, & diripuit vasa eius: so-
 loque stratum spolians, infelicem reddidit & iner-
 mem. Pro galea, sudarium eius capiti apposuit: pro
 Lorica linteum dedit: pro baltheo funeres em in-
 stitius colligant: Palatii locum in sepulchri locu-
 lum commutavit. In his ergo Mœitis insignijs &
 armis, quasi nouis stemmatibus, gloriatur; non in
 militæ antea cæta spolijs aut trophæis. Non magis
 quàm Saladinus, domitor Orientis, qui Præcone
 præeunte, Linteum in sublimitate lanceæ instat
 Vexilli effecti curauit, paulò ante mortem. Iustitij;
 in circuitu exercitus, & in plateis Damasci procla-
 mar: *Eccè moritur Rex Orientis, & ex omnibus tro-
 phæis & opibus, nihil secum defert, nisi tritum stund
 linteum.* Non etiâ magis quam Cyrus, Rex Persi-
 rum,*

MANTI